

«Espero la resurrecció dels morts i la vida de la glòria»

Romà Casanova, bisbe de Vic

En una societat on predomina la visió immanentista, sense horitzons oberts ni futur al davant, els cristians tenim la gosadia de professar la nostra fe en Crist, mort i ressuscitat. Certament és una gosadia per a molts dels nostres coetanis l'afirmació d'una existència més enllà d'aquesta vida terrenal; i encara n'és més, d'agasarada, la nostra fe que proclama que hi ha algú que ha vençut la mort, que ha ressuscitat, que viu per sempre en la glòria de Déu. Però el sùmmum de la nostra gosadia cristiana és el fet de professar, des de la nostra fe, la resurrecció dels morts. Sí, posant la confiança en Déu, que ha ressuscitat el seu Fill, sabem que els nostres pobres cossos, que són enterrats en la debilitat, ressuscitaran el darrer dia, quan Crist es manifesti, ple de glòria i de majestat, als ulls de tothom.

El matí de Pasqua l'horitzó restà obert a la infinitud de la vida en la glòria de Déu

Aquesta fe acompanya l'Església des dels seus inicis, des d'aquell matí de Pasqua quan Crist, victoriós sobre la mort, es va aparèixer a les dones i als deixebles. Aquell matí l'horitzó restà obert a la infinitud de la vida en la glòria de Déu. No hi ha res que pugui destruir la certesa d'una vida plena per al qui creu en Crist, ni la mateixa mort, la nostra primera enemiga, perquè el seu reialme ha estat derrotat. Aquesta gran esperança és la que dona alè en les lluites de cada dia als deixebles de Crist de tots els llocs i de tots els temps. I, encara que no ho sembli, aquesta esperança és la font de l'autèntica llibertat. Ho testifiquen les legions d'homes i dones que, al llarg dels segles, en

una existència silenciosa i humil, han estat capaços d'estimar fins al final, donant-se de veritat, fent present la vida nova que es manifesta en el qui creu en Jesucrist.

Què, n'és, d'important, doncs, per als nostres coetanis que manquen d'esperança, d'horitzons, de futur, que puguin trobar en nosaltres, en la nostra manera de comportar-nos i d'afrontar els entrebancs de l'existència, quelcom diferent del que propaga el pensament avui dominant! Les nostres comunitats cristianes, les nostres famílies, cada un de nosaltres hem de professar amb coherència la nostra fe. I ho hem de fer per tal de caminar en la veritat que duu a la vida eterna; però també hem de ser coherents perquè, quan molts cerquin el sentit de la seva existència, trobin en nosaltres la flama encesa de la fe en Crist que ha vençut el pecat, el sense-sentit, la buidor, la tristesa, la mort.

